Εφημερίδα: «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου: Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο **'Ιλίσια-Ντενίση'**
Blake Edwards: **«Βίκτωρ-Βικτώρια»**
Μουσική: Henry Mancini
Ελεύθερη απόδοση: Μιμή Ντενίση
Σκηνοθεσία: Gillian Gregory-Μιμή Ντενίση
Χορογραφίες: Gillian Gregory
Σκηνικά: Μανόλης Παντελιδάκης
Κοστούμια: Φωτεινή Δήμου
Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος
Ερμηνεύουν: Μιμή Ντενίση, Απόστολος Γκλέτσος, Γιάννης Σαμσιάρης, Κωνσταντίνα Μιχαήλ, Γιάννης Μποσταντζόγλου.

Η Μιμή Ντενίση παρουσιάζει στην σκηνή του θεάτρου 'Ιλίσια Ντενίση' το διάσημο μιούζικαλ των Blake Edwards Henry και Mancini (μουσική) «Βίκτωρ-Βικτώρια» σε άψογη δική της απόδοση, η οποία επικαιροποιεί με έξυπνο και αισθητικά άρτιο τρόπο, το λεκτικό περιεχόμενο του γνωστού και στην Ελλάδα μιούζικαλ.

Στους ρυθμούς και στις ηδονοκρατικές νότες της hot jazz εκτυλίσσεται η ιστορία της Βικτώρια που μεταμορφώνεται σε Βίκτωρ για να βρει δουλειά και μεροκάματο. Τον ρόλο ερμηνεύει σε καθαρά προσωπικούς κώδικες, πέρα από το χορευτικό και τραγουδιστικό κομμάτι, η Μιμή Ντενίση, η οποία 'μεταμορφώνεται' και επί της ουσίας, ενσαρκώνοντας δηλαδή ιδιότυπα το ανδρόγυνο Βίκτωρ-Βικτώρια, πείθοντας και στις δύο του πλευρές και αφήνοντας στον θεατή μια πιπεράτη αίσθηση. Η κ. Ντενίση υποδύεται με ειλικρίνεια και πάθος τον δισυπόστατο ρόλο της, δημιουργώντας έτσι ένα άνευ προηγουμένου προηγούμενο στην μέχρι στιγμής καριέρα της. Χαρακτηριστικό της φετινής ερμηνείας της είναι η μετρημένη κίνηση και η νέα χροιά στην φωνή της όταν εκφέρει τα λόγια του ρόλου μη όντας εκατό τοις εκατό αποφασισμένη για το πώς θα τα πει. Αυτή η αίσθηση διαρκών αμφιταλαντεύσεων δημιουργεί μια Βικτώρια-Βίκτωρ με πρόσθετη γοητεία που βγαίνει από πολύ βαθιά και αυτό ανταποκρίνεται νομίζω στο καινούργιο υποκριτικό πρόσωπο της κ. Ντενίση, ένα πρόσωπο στο οποίο αποτυπώνεται η βαθιά έρευνα και ψηλάφηση των δυνάμεων του ρόλου, οι οποίες καταλήγουν σε ένα μικρό σύνολο σκηνικών αδιεξόδων. Το αποτέλεσμα που εισπράττει εντούτοις το κοινό είναι η εναργής εικόνα του χαρακτήρα, γεγονός που δηλώνει νίκη της ηθοποιού επί του σκοτεινού αντικειμένου της υποδύσεως. Αντίθετα, στον ρόλο του Κινγκ Μαρσάν, ο Απόστολος Γκλέτσος εμφανίζεται εξαιρετικά υποτονικός και 'πεσμένος', έτσι που αποδυναμώνει δραματικά η αναμέτρηση Κινγκ Μαρσάν –Βίκτωρ-Βικτώρια και ίσα-ίσα που σώζεται η τελική ευθυγράμμιση.

Ωστόσο, το γενικό πρόσταγμα στο κέφι το κατέχουν χαρακτηριστικότατα οι ηθοποιοί Γιάννης Σαμσιάρης (Τόντι), Κωνσταντίνα Μιχαήλ (Νόρμα Κάσσιντυ)

και Γιάννης Μποσταντζόγλου (Σκουός Μπέρστιν), οι οποίοι, σε κάθε τους σκηνική δράση σφραγίζουν τον χώρο και τις καταστάσεις. Ο κ. Σαμσιάρης δημιουργεί έναν έξοχο Τόντι και, όπως πάντα, στο είδος του μιούζικαλ, μπαίνει με παθιασμένη διάθεση στο πετσί του ρόλου ξεσηκώνοντας τους θεατές. Η κ. Μιχαήλ στο Ιλίσια Ντενίση κάνει, όπως λέμε, μια αναμενόμενη έκπληξη, προχωρώντας μάλιστα πέρα από τα εξωτερικά γνωρίσματα (και χαρίσματα) της Νόρμα Κάσσιντυ. Η Κωνσταντίνα Μιχαήλ δημιουργεί έναν ολοκληρωμένο και 'ψαγμένο ρόλο με μπρίο και σκηνικό μέτρο. Ομοίως, σε διαφορετική βέβαια χρωματική κλίμακα υποκριτικής, ο Γιάννης Μποσταντζόγλου κατορθώνει να αφήσει στην παράσταση τα προσωπικά του ίχνη μεταλλάσσοντας την φυσική του άκαμπτη τραχύτητα σε όργανο εκλεπτυσμένης καλλιτεχνικής εκφράσεως.

Επειδή οι ηθοποιοί στην παράσταση είναι πάρα πολλοί δεν θα μπορούσαμε να ξεχωρίσουμε κάποιον από τους δευτερεύοντες ρόλους, εφόσον δεν προσέξαμε κιόλας καμία 'παραφωνία' στο σύνολο. Αυτό οφείλεται κυρίως στην σοφή σκηνοθεσία της εμπειρότατης Gillian Gregory σε συνεργασία με την Μιμή Ντενίση. Το σύνολο που παρουσιάζεται στο θέατρο 'Ιλίσια Ντενίση' δείχνει δουλειά δεξιοτέχνη που προσέχει την ελάχιστη λεπτομέρεια, τόσο στα χορευτικά όσο και στα επιμέρους 'θεατρικά' επεισόδια του έργου. Εξάλλου, το όλο θέαμα διεκπεραιώνεται στο φαντασμαγορικό και άκρως λειτουργικό σκηνικό του Μανόλη Παντελιδάκη, ο οποίος, παρόλα αυτά, δεν μπορεί να αποφύγει τον κερματισμό του χώρου, όπως επιβάλλεται, ως ένα μεγάλο βαθμό, από την θεατρική 'παρτιτούρα'.

Αυτή την δυναμική, αν μπορούμε να πούμε, της αισθητικής του χώρου θεραπεύει και απαλείφει σχεδόν ο εκπληκτικά φροντισμένος φωτισμός του μαιτρ Λευτέρη Παυλόπουλου. Ο καλλιτέχνης παίζει με τα φώτα όπως κάποιο μεγάλο σαΐνι της ζωής κλείνει το μάτι στους περαστικούς. Ο κ. Παυλόπουλος είναι μέσα στο πνεύμα των μεταμορφώσεων του «Βίκτωρ-Βικτώρια», αλλάζοντας σε χρόνο μηδέν τους χρωματισμούς και τις σημάνσεις ρίχνοντας μια 'απλή' ματιά στο φως…

Δημοσίευση: 11.12.2003